

Λουριδάς Πολυζώης
Αιρετός ΠΥΣΠΕ Πειραιά
τηλ. επ. 6976612922
email : louridasz@yahoo.gr
louridaszois@gmail.com

6-06-2012

ΩΡΑ ΕΥΘΥΝΗΣ ΚΑΙ ΥΠΕΡΒΑΣΗΣ ΕΤΑΝΕΚΚΙΝΗΣΗ ΤΟΥ ΣΥΝΔΙΚΑΤΟΥ

Συνάδελφοι,

Δε χαμογελάμε όπως παλιά.

Δεν ελπίζουμε όπως πρώτα.

Απουσιάζει το οραματικό τοπίο από την καθημερινότητά μας.

Προσπαθούν σώνει και καλά να μας πουν και να μας πείσουν ότι βιώνουμε αυτό που μας αξίζει ως λαός κι ως πολίτες αυτής της χώρας.

Το πολιτικό μας προσωπικό τις τελευταίες δεκαετίες, αργά αλλά σταθερά, έκανε ότι μπορούσε, ερήμην του ελληνικού λαού, να προδώσει τη βούληση, τον κόπο και το μόχθο, τα όνειρα και τις ελπίδες του.

Η χώρα μας βιώνει την εποχή του μνημονίου, του μεσοπρόθεσμου και του κουρέματος, μια ανεπανάληπτη εθνική υποτέλεια στο ΔΝΤ, την ΕΚΤ και την ΕΕ τα δυο τελευταία χρόνια με κάθε επίσημο και ανεπίσημο τρόπο, ενώ εργαζόμενοι και συνταξιούχοι με την ψιλή κουρεύονται συνεχώς οικονομικά, εργασιακά, θεσμικά, συνταγματικά.

Αλήθεια, πότε μάθαμε ως πολίτες- από επίσημα κυβερνητικά (ή μη) χείλη - για το τι ακριβώς, πραγματικά, συμβαίνει στην Πατρίδα μας;

Μας εξήγησε ποτέ κανείς τι διαπραγματευόμαστε και με ποια ανταλλάγματα;

Άνοιξαν οι θύρες της διαύγειας και της δημοκρατίας να συζητηθούν τα πάντα καθαρά και ξάστερα, να ακουστούν όλες οι διαφορετικές φωνές και να καταγραφούν επί της ουσίας εναλλακτικές προτάσεις;

Για ποιο λόγο πρόταξαν μια μνημονιακή πολιτική μονόδρομης σφαγής, άδικων κι αντιλαϊκών μέτρων που εξαθλιώνουν τη μέση ελληνική οικογένεια, αφήνοντας στο απυρόβλητο τους έχοντες και κατέχοντες, τη φοροδιαφυγή και φοροκλοπή;

Αναπόφευκτα, φίλες και φίλοι, αγαπητοί συνάδελφοι, και στο δικό μας χώρο,

Όλοι κρινόμαστε και φυσικά μελλοντικά θα επανακριθούμε.

Θα κριθούμε από τη στάση μας, τις θέσεις μας, τις πράξεις μας και τον όποιο ατομικό μα, κυρίως, συλλογικό μας βηματισμό.

Δεν είμαστε όλοι ίδιοι. Προφανώς και δεν προερχόμαστε από κοινές αφετηρίες σκέψης και κοινό πεδίο πολιτικοϊδεολογικών αναφορών.

Μας συνδέουν, όμως, σίγουρα κοινά προβλήματα, κοινές ανησυχίες που μπορούν και πρέπει να μας δημιουργήσουν ενωτικά σύνδρομα πάλης και αγώνα.

Μπορούν και πρέπει να μας οδηγήσουν σε ένα κοινό όραμα για το σήμερα και το αύριο των εκπαιδευτικών, του δημόσιου σχολείου, της δημόσιας εκπαίδευσης, της ποιότητας της εκπαίδευσης, της παιδαγωγικής ελευθερίας μέσα στο χώρο του σχολείου, των μαθητών και των παιδιών μας.

Να φτιάξουμε από την αρχή το δικό μας οραματικό πεδίο αγώνα και διεκδίκησης μέσα από τη συμπόρευση και τη συλλογικότητα, με κοινό μέτωπο, δίχως πισωγυρίσματα σε κάθε είδους παραινέσεις-ψευτοδιλήμματα του χρεοκοπημένου στη συνείδηση όλων μας πολιτικοσυνδικαλιστικού κατεστημένου.

Επιβάλλεται, ένα νέο συνδικαλιστικό κίνημα, απαλλαγμένο από τις παθογένειες του χτες.

Στόχευσή μας, να συνδιαμορφώσουμε μια καινούρια αγωνιστική-διεκδικητική αντίληψη και πρακτική, κόβοντας τον πρότερο ομφάλιο ρόλο παραταξιακών λογικών ταγμένες εξολοκλήρου στα κομματικά κελεύσματα, στις κομματικές προσταγές.

Όμως αυτό από μόνο του δεν αρκεί.

Φτάνει πια ο συνδικαλισμός της καταγγελίας και της διαμαρτυρίας.

Φτάνει πια η συνδικαλιστική ρητορεία που επενδύει στην καταστροφολογία και στην στείρα άρνηση σε όλα.

Η συνδικαλιστική δράση χρειάζεται γνώση, εναλλακτικές προτάσεις, διαρκή διαβούλευση και λογοδοσία δράσεων κι αποτελεσμάτων με διαφανείς διαδικασίες, απορρίπτοντας ξεπερασμένους παραταξιακούς τακτικισμούς και κρυφές ατζέντες συνομιλιών.

Οι επαγγελματίες συνδικαλιστές χρεοκόπησαν το συνδικαλιστικό κίνημα, τις ελπίδες μας, τα οράματά μας, το σήμερα και το αύριο όλων μας.

Επιτέλους, ας το καταλάβουν. Αυτού του είδους την προσφορά τους δε τη θέλουμε και δεν την έχουμε ανάγκη.

Αναγκαίο και επιτακτικό αποτελεί να μπουν το συντομότερο σε συνδικαλιστική εφεδρεία.

Ως πολίτες, ως εργαζόμενοι, ως άνθρωποι της γνώσης και του πνεύματος οφείλουμε, όλοι μαζί, να υποστείλουμε μια για πάντα συνδικαλιστικές λογικές του άμεσου ή μακρινού παρελθόντος. Λογικές χρεοκοπημένες, εκ του αποτελέσματος, στη

συνείδηση της ίδιας της κοινωνίας.

Όλοι μαζί, επιτέλους, ας βρούμε έναν κοινό βηματισμό αρχών, θέσεων, δράσεων, μορφών πλαισίου υγιούς συνδικαλισμού.

Ας υπερβούμε τους εαυτούς μας, τα ολέθρια - για τον κόσμο της εργασίας - μικροπαραταξιακά παιχνίδια τα οποία όφελος και μόνο παρείχαν στους - κάθε απόχρωσης - καρεκλοκένταυρους συνδικαλιστοπατέρες να διατηρούν εσαεί τα προσωπικά τους κεκτημένα (θεσμικά-οικονομικά).

Ήταν τα δικά τους τερτίπια-προνόμια που μας οδήγησαν στο ΠΟΥΘΕΝΑ, στην κοινωνική-οικονομική απαξίωση σπρώχνοντάς μας καθημερινά ολοένα και περισσότερο στον κοινωνικό αυτοματισμό και την απόγνωση.

Ή τώρα ή ποτέ!!!

Το αξίζουν οι αγώνες μας και η διαρκή μας πάλη όλα αυτά τα χρόνια.

Το αξίζουν όλες αυτές οι φωνές της κοινωνίας και της εργασίας που μας πίστεψαν, μας στήριξαν και υπήρξαν συνοδοιπόροι στις καθημερινές μας δράσεις και πράξεις.

Ας δεσμευτούμε, εδώ και τώρα, για την προσωπική μας υπέρβαση! Για μια ΝΕΑ συνδικαλιστική λογική. Για μια λογική που μας ξεπερνά, βάζοντας τέλος στην πολυεπίπεδη-διαπαραταξιακή παθογένεια της σημερινής φάσης που διαχέει το ΟΛΟ τοπίο της συνδικαλιστικής παρουσίας μέσα κι έξω από το δημόσιο σχολείο, δημιουργώντας, την ίδια στιγμή:

Όραμα κι ελπίδα για όλους μας. Κυρίως για το μέλλον των παιδιών μας.

Αύριο θα είναι αργά!!!

Η ευθύνη θα είναι (και) δική μας.